

Kniha Daniel – číslo sto dvacet tři

Odhalení prorockého významu Daniel 11,40

Jeff Pippenger

2024-03-08

Čtyřicátý verš jedenácté kapitoly Danielovy knihy je jedním z nejhlubších veršů Božího slova, stejně jako Daniel 8,14. Čtyřicátý verš je znázorněn řekou Hiddekel a řeka Ulai představuje Daniel 8,14.

Čtyřicátý verš začíná slovy „a v době konce“, čímž výslovně určuje, že počátkem tohoto verše je rok 1798. Jednapadesát slov tohoto verše bylo odpečetěno v roce 1989, když bylo rozpoznáno, že v té době označují rozpad Sovětského svazu. Těch jednapadesát slov ve verši představuje jak dobu konce v roce 1798, tak poté další dobu konce v roce 1989. Alfa i Omega položil na tento verš svůj podpis pro všechny, kteří jsou ochotni vidět a slyšet. Doba konce pro hnutí jak prvního, tak třetího anděla je v tom jednom verši znázorněna.

Následující verš určuje, kdy papežství, představené jako král severu, dobyde Spojené státy, představené jako nádhernou zemi, při brzy přicházejícím nedělním zákonu ve Spojených státech. Proto, ačkoli slova čtyřicátého verše označují čas konce v roce 1798 jako počátek a čas konce v roce 1989 jako završení, skutečností je, že prorocké dějiny představené ve čtyřicátém verši nekončí dříve než ve verši čtyřicátém prvním, kdy král severu dobyde nádhernou zemi. To znamená, že dějiny od rozpadu Sovětského svazu v roce 1989 až do brzy přicházejícího nedělního zákona ve verši čtyřicátém prvním představují dějiny Spojených států od prezidenta Ronalda Reagana až do brzy přicházejícího nedělního zákona. Tyto dějiny zahrnují 11. září 2001 a dále až k hodině velikého zemětřesení ve Zjevení, kapitole jedenácté.

Když byl tento verš zpočátku odpečetěn, byla proti pravdě vznesena námitka, že „Pippengerovo tvrzení, že verš představuje dějiny od roku 1798 až po nedělní zákon, bylo absurdním tvrzením, neboť verše v Bibli nikdy nepředstavují tak dlouhá časová období dějin.“ O otázce, zda existuje nějaké omezení délky časového období, které může být obsaženo v jednom verši, jsme dříve neuvažovali, avšak ihned jsme si vzpomněli, že Zjevení, kapitola třináctá, verš jedenáctý, označuje právě tytéž dějiny, a činí tak v jediném verši. Dějiny šelmy ze země začaly v roce 1798 a mluvení šelmy ze země jako draka se naplní v brzy přicházejícím nedělním zákoně.

„A když papežství, zbavené své síly, bylo donuceno upustit od pronásledování, Jan spatřil novou mocnost, jak vystupuje, aby opakovala hlas draka a pokračovala v témž krutém a rouhavém díle. Tato mocnost, poslední, která má vést válku proti církvi a zákonu Božimu, byla znázorněna šelmou s beráncími rohy.“ Signs of the Times, 1. listopadu 1899.

Jestliže by člověk potřeboval být technický, verš čtyřicátý pokrývá dějiny roku 1798 až k verši čtyřicátému prvnímu a ve verši čtyřicátém prvním je označen nedělní zákon; takže na rozdíl od jediného verše ve Zjevení, kapitole třinácté, je verš čtyřicátý ve skutečnosti o něco kratší, protože nedělní zákon je v následujícím verši, kdežto ve Zjevení, kapitole třinácté, je v jednom verši

obsaženo období od roku 1798 až k nedělnímu zákonu. Sestra Whiteová nás upozorňuje, že „táž linie prorocství“, která je v knize Daniel, je převzata v knize Zjevení, a Zjevení, kapitola třináctá, verš jedenáctý, snadno přesahuje až za verš čtyřicátý, rozhodnete-li se uplatnit zásadu „řádek za řádkem“.

Když skutečně uplatníte zásadu „řádek za řádkem“, zjistíte, že zobrazení pozemské šelmy ze Zjevení 13 ve verši čtyřicet (Spojených států), která je ve verši čtyřicet představena „vozy, loděmi a jezdci“, se mění z beránku podobné šelmy se dvěma rohy v roce 1798 v šelmu mluvící jako drak při brzy přicházejícím nedělním zákonu, a také že šelma podobná beránku má dva rohy.

Čtyřicátý verš rovněž představuje symbolických sedmdesát let, kdy je nevěstka Týru zapomenuta, neboť sedmdesát symbolických let je jako dny jednoho krále, a král je království. Na základě čtyřicátého verše a v návaznosti na linii třinácté kapitoly Zjevení je královstvím biblického prorocství, které vládne po sedmdesát symbolických let dvacáté kapitoly Izajáše, šelma ze země, která má dva rohy síly. Šelma ze země začíná se dvěma rohy síly, představujícími republikanismus a protestantismus, avšak jak se dějiny čtyřicátého verše blíží svému naplnění v čtyřicátém prvním verši, jsou její dvě prorocké síly poté označeny jako „lodě“ (hospodářská moc) a „vozy a jezdci“ (vojenská moc).

Během sedmdesáti symbolických let Izajáše, kapitoly dvacáté třetí, je nevěstka z Týru, která je ve verši čtyřicet králem severu, zapomenuta. Avšak potom, na konci sedmdesáti symbolických let, bude znovu smilnit s králi země, jak se to stalo v dějinách vedoucích ke zhroucení Sovětského svazu, když všichni historikové potvrzují, že prezident Reagan uzavřel tajné spojení s antikristem biblického prorocství za účelem svržení Sovětského svazu. V období předcházejícím roku 1989 Reagan již započal tajný nedovolený vztah s člověkem hříchu, a tak Nebúkadnesarovi hudebníci začali nacvičovat nářez, který zapomenutá nevěstka začínala zpívat. Bezprecedentní celosvětová služba Jana Pavla II. byla právě v těchto dějinách počátkem onoho „zpěvu a tance“, který způsobil, že „celý svět“ se „podivil šelmě“.

Čtyřicátý verš také představuje dějiny laodicejského adventismu, který začal roku 1798 jako Sardy; potom ti, kdo byli v Sardách, přijali světlo, které bylo odpečetěno, a poté ze Sard vyšlo filadelfské hnutí. Když filadelfské hnutí odmítlo světlo z roku 1856, přešlo pak roku 1863 z hnutí v církvi laodicejskou. Této církvi je proto ve čtyřicátém prvním verši určeno, aby byla vyvržena z úst Páně, což je brzy přicházející nedělní zákon. Čtyřicátý verš nepředstavuje pouze dějiny Spojených států, nýbrž také dějiny laodicejského adventismu.

Laodicejskému adventismu bylo dáno božské světlo Božího slova jako jeho kotevní bod a síla a vládě Spojených států bylo dáno božské světlo Ústavy Spojených států jako její kotevní bod a síla. Oba prorocky započaly jako rohy v roce 1798 a na konci sedmdesáti symbolických let odpadlický republikánský roh a odpadlický protestantský roh splynou v jeden roh a budou mluvit jako drak.

Dva rohy ve čtyřicátém verši představují vládu a vyvolenou církev, které znázorňují dvě linie prorocství, jež probíhají souběžně, neboť jsou zobrazeny jako dva rohy na jediné šelmě. Kamkoli šelma jde, tam jdou i oba rohy, a děje se tak v téže prorocké historii. Roh protestantismu má dvojí prorockou povahu, znázorněnou Laodicejí a Filadelfií. Roh republikanismu má rovněž dvojí

prorockou povahu, znázorněnou republikánskou a demokratickou politickou stranou. Druhá složka této dvojí povahy každého z rohů vystupuje naposled a vystupuje výše, podle osmé kapitoly Danielovy.

Potom jsem pozdvihl své oči a uviděl, a hle, před řekou stál beran, který měl dva rohy; a oba rohy byly vysoké, ale jeden byl vyšší než druhý a ten vyšší vyrostl později. Daniel 8,3.

Dvojí charakteristiky každého rohu jsou v linii Krista znázorněny saduceji a farizeji, což se v republikánském rohu rovná liberalismu (pro-otroctví, demokracie, woke-ismus a globalismus) a konzervatismu (proti otroctví, ústavní republika, tradicionalisté, MAGA). Dvojí charakteristiky protestantského rohu se rovnají Filadelfii a Laodiceji. Mezi rozdělením obou rohů do dvojího symbolu neexistuje dokonalá paralela, neboť ani progresivní liberalismus, ani konzervativní MAGA-ismus nevycházejí správně v otázce nedělního zákona, protože farizeové a saduceové se spojili u kříže; avšak při brzy přicházejícím nedělním zákonu, který byl předobrazem křížem, je Laodicea vyvržena z úst Páně a filadelfský roh je tehdy pozdvižen jako korouhev. Přesto je dvojí povaha obou rohů představena teologickým sporem mezi farizeji a saduceji a posel k pohanům (Pavel) byl v dějinách Krista dříve farizeem z farizeů.

Metodologie pozdního deště, jsouc řádek za řádkem, přináší při svém uplatnění ve čtyřicátém verši veliké světlo. Zjevení, kapitoly druhá až osmnáctá, jsou všechny v souladu se čtyřicátým veršem. Svědectví Izajáše, kapitoly dvacáté třetí, o nevěstce z Týru je s tímto veršem v souladu. Ovšem existuje několik dalších pasáží, které mají být položeny přes čtyřicátý verš, avšak snad nejvýznamnějším uplatněním „řádku za řádkem“ na čtyřicátý verš je čtyřicátý verš sám.

Ve čtyřicátém verši jsou předloženy jak čas konce v roce 1798, tak čas konce v roce 1989. To vede studenta prorockví k tomu, aby položil čas konce v roce 1798 přes čas konce v roce 1989. Když je to učiněno, dějiny čtyřicátého verše vytvářejí dvě linie, z nichž každá začíná v roce 1798 a pokračuje až k brzy přicházejícímu nedělnímu zákonu čtyřicátého prvního verše. Linie, která začíná v roce 1798, označuje vnitřní poselství Božího lidu posledních dnů a linie, která začíná v roce 1989, označuje vnější poselství Božího lidu posledních dnů v průběhu týchž dějin. Čtyřicátý verš tedy v sobě obsahuje symboliku představovanou tímž vnitřním a vnějším prorockým vztahem sedmi církví a sedmi pečeti v knize Zjevení. A tento prorocký jev je vyjádřen v jediném verši, sestávajícím z padesáti jednoho slov!

Millerité rozpoznali vnitřní-vnější poselství sedmi církví a sedmi pečeti, avšak zároveň rozpoznali, že i sedm polnic představuje třetí linii pravdy, která byla prvkem dějin znázorněných sedmi církvemi a sedmi pečeti. Polnice byly, jak uvádí Miller, „zvláštní soudy“, které byly uvedeny na Řím. Millerité chápali, že Boží soudy znázorněné sedmi polnicemi souvisejí s dějinami sedmi církví i s paralelními dějinami sedmi pečeti.

Verš čtyřicet zahrnuje dějiny 11. září 2001, a proto je ve verši čtyřicet rovněž sladěna prorocká linie sedmi polnic. První anděl přišel roku 1798, aby oznámil zahájení soudu v roce 1844. Tento soud se člení na vyšetřující a vykonávací soud. Dějiny verše čtyřicet jsou dějinami vyšetřujícího soudu a dějiny od verše čtyřicet jedna dále, až dokud Michael nepovstane a nebude vylito sedm posledních ran, jsou dějinami vykonávacího soudu.

Výkonný soud začíná tehdy, když Spojené státy promluví jako drak.

„Beránkovité rohy a dračí hlas tohoto symbolu poukazují na nápadný rozpor mezi vyznáními a jednáním národa, který je takto znázorněn. „Mluvení“ národa je činností jeho zákonodárných a soudních orgánů. Takovým jednáním popře ony svobodomyslné a pokojné zásady, které předložil jako základ své politiky. Předpověď, že bude mluvit „jako drak“ a vykonávat „všechnu moc první šelmy“, jasně předpovídá rozvinutí ducha nesnášenlivosti a pronásledování, který se projevil u národů znázorněných drakem a šelmou podobnou levhartovi. A výrok, že šelma se dvěma rohy „nutí zemi i ty, kteří na ní přebývají, aby se klaněli první šelmě“, naznačuje, že autorita tohoto národa má být uplatněna k vynucování nějakého zachovávání, které bude aktem pocty papežství.“ The Great Controversy, 443.

Když Spojené státy „promluví“ a prosadí brzy přicházející nedělní zákon, „druhý hlas“ z osmnácté kapitoly Zjevení „promluví“ tím, že povolá muže i ženy ven z Babylóna.

A slyšel jsem jiný hlas z nebe, který pravil: Vyjděte z ní, lide můj, abyste neměli účast na jejích hříších a abyste nepřijali z jejích ran. Neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na její nepravosti. Odplat'te jí, jak i ona odplatila vám, a dejte jí dvojnásob podle jejích skutků; v kalichu, který naplnila, naplňte jí dvojnásob. Zjevení 18,4–6.

Ve verši čtyřicátém prvním, když Spojené státy promluví, jsou ti, kdo se dosud nacházejí v trojím prostředí novodobého Babylóna, vyvoláni ven, když promluví „druhý hlas“ ze Zjevení osmnácté kapitoly. Ti, kdo jsou tehdy vyvoláni ven, jsou ve verši čtyřicátém prvním představeni jako „Edom, Moáb a přední ze synů Ammonových“. V tomto verši ti, kdo jsou představeni trojím symbolem novodobého Babylóna, uniknou z ruky krále severu (papežství). Hebrejské slovo přeložené jako „uniknout“ znamená uniknout vyklouznutím a jeho vlastní význam je ten, že k tomuto uniknutí dochází z něčeho, co ty, kdo unikají, před tímto uniknutím drželo v zajetí.

Vstoupí také do přeslavné země a mnohé [země] budou poraženy; ale těmto bude dopřáno uniknout z jeho ruky: Edómu, Moábu a předním ze synů Ammonových. Vztáhne také svou ruku na země, a egyptská země neunikne. Daniel 11,41.42.

Ve verši čtyřicet dva papežství (král severu) překonává svou třetí zeměpisnou překážku, když ovládá Egypt, jenž je symbolem Organizace spojených národů, jak je předobrazen Herodovými narozeninami, kdy podléhá klamnému tanci Salome (Spojených států), dcery Herodiady (papežství). To určuje okamžik, kdy Organizace spojených národů („deset králů“ ze Zjevení sedmnáct) souhlasí, že dají své království šelmě na jednu hodinu. Tou jednou hodinou je hodina „velkého zemetřesení“ ze Zjevení jedenáct a „hodina“, kdy je souzena nevěstka Babylóna. Ve verši čtyřicet dva Egypt (Organizace spojených národů) „neunikne“.

Hebrejské slovo přeložené jako „uniknout“ ve verši čtyřicátém druhém se liší od hebrejského slova ve verši čtyřicátém prvním. Ve verši čtyřicátém druhém znamená slovo „uniknout“ „nenalézt žádné vysvobození“, avšak verš čtyřicátý první označuje dobu, kdy ti, kdo před bezprostředně přicházejícím nedělním zákonem drželi s papežstvím, poté uniknou jakoby kluzkostí. Před hodinou krize nedělního zákona ti, kdo jsou ve společenství novodobého Babylóna, přijímali satanskou představu, že neděle je Božím dnem bohoslužby. Když bude vynucováno znamení šelmy, člověk je

může z jakéhokoli důvodu buď přijmout, anebo skutečně věřit, že je tomu tak. Věřit tomu znamená přijmout znamení na čelo, a prostě je přijmout znamená přijmout znamení na ruku.

Ti, kdo uniknou z ruky papežství při nedělním zákonu, odmítají satanskou myšlenku, že Božím dnem uctívání je den slunce, právě v době, kdy se Spojené státy a Organizace spojených národů spojují s nevěstkou římskou, papežskou mocí, králem severu.

„Protestanté Spojených států budou v popředí těch, kdo budou vztahovat své ruce přes propast, aby uchopili ruku spiritismu; natáhnou se přes hlubinu, aby si podali ruce s římskou mocí; a pod vlivem tohoto trojího spojení bude tato země následovat ve stopách Říma a pošlapávat práva svědomí.“ Velké drama věků, 588.

Je důležité věnovat čas vyložení struktury posledních šesti veršů jedenácté kapitoly Daniele, jak pokračujeme v našich úvahách o verši čtyřicátém. Král severu, jímž je novodobý Řím, dobývá tři zeměpisné překážky, aby byl upevněn na trůnu země. Pohanský Řím dobyl tři zeměpisné překážky, stejně jako papežský Řím; tak i novodobý Řím dobývá ve verši čtyřicátém krále jihu (bývalý Sovětský svaz), poté ve verši čtyřicátém prvním dobývá nádhernou zemi (Spojené státy) a pak ve verších čtyřicátém druhém a čtyřicátém třetím Egypt (Organizaci spojených národů).

Avšak, jak ukazuje předchozí citát sestry Whiteové, Spojené státy podávají ruku papežství i Organizaci spojených národů zároveň. Trojí spojenectví draka, šelmy a falešného proroka se uskutečňuje při brzy přicházejícím nedělním zákonu, ačkoli Daniel, kapitola jedenáct, verše čtyřicet jedna až čtyřicet tři, toto souběžné podmanění ztotožňuje postupně. Znázorněná posloupnost představuje průběh událostí, avšak všechny se uskutečňují při brzy přicházejícím nedělním zákonu.

V tom okamžiku „promlouvá“ „druhý hlas“ ze Zjevení osmnácté kapitoly právě tam, kde „promlouvají“ Spojené státy. Bůh promlouvá tam a tehdy, kde a kdy promlouvá satan. Ve verši čtyřicet čtyři znepokojují krále severu zprávy z východu a od severu a je zahájena závěrečná papežská krvavá lázeň. Verš čtyřicet čtyři, podobně jako verše čtyřicet dva a čtyřicet tři, začíná ve verši čtyřicet jedna, když mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly začíná své volání, aby jeho jiné ovce vyšly z Babylona.

Poselství, které předkládá, je poselstvím, jež označuje islám třetího běda za Jeho nástroj soudu a za trestání babylónské nevěstky. Islám je znázorněn jako „zvěsti od východu“ a papežství (padělaný král severu) jako „zvěsti od severu“. Daniel 11,40 označuje vyšetřující soud a verše 41 až 45 označují výkonný soud.

V příštím článku budeme pokračovat v našem rozboru čtyřicátého verše jedenácté kapitoly knihy Daniel.

„Jednou, když jsem byla v New Yorku, byla jsem v noční době vyzvána, abych spatřila budovy, které se tyčily poschodí za poschodím k nebi. O těchto budovách se zaručovalo, že jsou ohnivzdorné, a byly stavěny k oslavě svých vlastníků a stavitelů. Tyto budovy vyrůstaly výše a ještě výše a bylo v nich použito nejdražšího materiálu. Ti, jímž tyto budovy patřily, si nekladli otázku: ‚Jak můžeme nejlépe oslavit Boha?‘ Pán nebyl v jejich myšlenkách.

„Pomyslel jsem si: ‚Kéž by ti, kteří takto vynakládají své prostředky, mohli vidět své jednání tak, jak je vidí Bůh! Hromadí nádherné budovy, ale jak pošetilé jsou v očích Vládce vesmíru jejich plány a záměry. Nestudují a nezkoumají všemi silami srdce i mysli, jak by mohli oslavit Boha. Ztratili ze zřetele tuto první povinnost člověka.‘“

„Když tyto vznešené budovy vyrůstaly, jejich majitelé se radovali s ctižádostivou pýchou, že mají peníze, jimiž mohou uspokojovat sami sebe a vzbuzovat závist svých sousedů. Velká část peněz, které takto investovali, byla získána útlakem, bezohledným vykořisťováním chudých. Zapomněli, že v nebi se vede záznam o každém obchodním jednání; každý nespravedlivý obchod, každý podvodný čin je tam zaznamenán. Přichází doba, kdy lidé ve svém podvodu a zpupnosti dospějí k bodu, za který jim Pán již nedovolí jít dál, a poznají, že shovívavost Jehovova má své meze.“

„Výjev, který se přede mnou poté odehrál, byl požárním poplachem. Muži se dívali na vysoké a domněle ohnivzdorné budovy a říkali: ‚Jsou naprosto bezpečné.‘ Tyto budovy však byly stráveny, jako by byly zhotoveny ze smoly. Hasičské stříkačky nemohly nijak zadržet zkázu. Hasiči nebyli schopni stříkačky obsluhovat.“

„Bylo mi ukázáno, že až přijde čas Páně, jestliže v srdcích pyšných, ctižádostivých lidí nedojde k žádné změně, lidé poznají, že ruka, která byla mocná k záchraně, bude mocná i k zahubení. Žádná pozemská moc nemůže zadržet ruku Boží. Při stavbě budov nelze použít žádný materiál, který by je uchránil před zničením, až přijde Bohem stanovený čas seslat odplatu na lidi za jejich pohrdání Jeho zákonem a za jejich sobeckou ctižádost.“

„Není mnoho těch, dokonce ani mezi učiteli a státníky, kdo chápou příčiny, jež leží v základu nynějšího stavu společnosti. Ti, kdo drží otěže vlády, nejsou schopni vyřešit problém mravní zkaženosti, chudoby, bídy a narůstající zločinnosti. Marně zápasí o to, aby postavili hospodářské poměry na pevnější základ. Kdyby lidé věnovali větší pozornost učení Božího slova, našli by řešení problémů, které je uvádějí do rozpaků.“

„Písma popisují stav světa těsně před druhým příchodem Krista. O lidech, kteří loupeží a vydíráním hromadí veliké bohatství, je psáno: ‚Nahromadili jste poklad pro poslední dny. Aj, mzda dělníků, kteří žali vaše pole, kterou jste jim zadrželi podvodem, křičí; a volání těch, kteří žali, dolehlo k uším Pána zástupů. Žili jste v rozkoši na zemi a oddávali se prostopášnosti; vykrmili jste svá srdce jako v den porážky. Odsoudili jste a zabili spravedlivého; a on se vám neprotiví.‘ Jakub 5,3–6.“

„Ale kdo čte varování, jež jsou dávana znameními doby, která se rychle naplňují? Jaký dojem působí na světské lidi? Jaká změna je patrná v jejich postoji? Žádná větší, než jaká byla patrná v postoji obyvatel Noemova světa. Pohlcení světským podnikáním a požitky předpotopní lidé ‚nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny‘. Matouš 24,39. Měli varování seslaná z nebe, avšak odmítli naslouchat. A dnes svět, zcela nedbaje varovného hlasu Božího, spěchá vstříc věčné záhubě.“

„Svět je rozvířen duchem války. Proroctví jedenácté kapitoly knihy Daniel se již téměř zcela naplnilo. Brzy nastanou výjevy soužení, o nichž se hovoří v proroctvích.“

Svědectví pro církve, svazek DEVĚT, strana JEDENÁCT.